

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **Města Vysoké Mýto**, se sídlem Vysoké Mýto, B. Smetany 92, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, pplk. Sochora 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, č. j. 11 A 107/2013 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 9. 5. 2013, č. j. SPR-10206/12-119 (dále též jen „rozhodnutí žalovaného“), byl na základě rozkladu žalobce zčásti změněn výrok IV. rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 6. 3. 2013, č. j. SPR-10206/12-108 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve smyslu zpřesnění specifikace postihovaného skutku, a ve zbytku byl tento výrok potvrzen. Rozklad žalobce proti výrokům I., II., III. a V. prvostupňového rozhodnutí byl pro nepřipustnost zamítnut. Naposledy uvedeným rozhodnutím, ve spojení s rozhodnutím o rozkladu, byl žalobce (výrokem IV.) uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 1. 1. 2005 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť v blíže specifikovaných případech nezajistil a neověřil řádné provedení skartace dokladů s osobními údaji předaných společností RIT, spol. s r. o.; za to mu byla uložena pokuta ve výši 120.000 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou se dožadoval zrušení tohoto rozhodnutí,

jakož i zrušení rozhodnutí prvostupňového. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, č. j. 11 A 107/2013 – 28, byla žaloba zamítnuta.

V napadeném rozsudku městský soud nejprve konstatoval, že ustanovení § 13 zákona o ochraně osobních údajů, ukládající správčům a zpracovatelům osobních údajů povinnost přijmout taková opatření, která zabrání neoprávněnému přístupu k těmto informacím či neoprávněnému nakládání s nimi, představuje dle důvodové zprávy k tomuto zákonu opatření technická, organizační, právní a jiná. Pokud správce nebo zpracovatel při zpracování osobních údajů nepřijme nebo neprovede opatření podle § 13 zákona o ochraně osobních údajů, dopustí se správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) citovaného zákona. Přestože zákon ani důvodová zpráva nekonkretizují, o jaká konkrétní *opatření* se má jít, dle názoru městského soudu se musí jednat o vynaložení veškerého úsilí, které je po správci či zpracovateli možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil; ve vztahu ke každému konkrétně posuzovanému případu, se tak musí jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit. V případě žalobce dle názoru městského soudu nemůže pro případnou liberaci postačovat fakt, že žalobce za účelem splnění svých povinností, plynoucích pro něj z § 13 zákona o ochraně osobních údajů, uzavřel smlouvu s jiným subjektem – zhotovitelem (společností RTI, spol. s r. o.) o likvidaci vyřazených osobních dokladů a registračních značek (obsahujících osobní údaje), na jejímž základě byly podrobně popsány povinnosti této osoby pro nakládání s uvedenými doklady a značkami od jejich předání žalobcem do jejich ekologické likvidace. Konkrétně čl. I písm. d) uzavřené smlouvy, týkající se dalšího bezprostředního nakládání s předměty obsahujícími citlivé údaje, detailně upravuje postup od převzetí takového specifického odpadu odpovědnou osobou zhotovitele, to však, dle názoru městského soudu, lze považovat jen za jedno z opatření zajišťujících ochranu osobních údajů ve smyslu § 13 zákona o ochraně osobních údajů. V nyní posuzované věci tedy sice došlo k zapracování příslušných pokynů do smluvního textu, prokazatelně ale nedošlo k jejich dostatečnému provedení zhotovitelem, neboť některé převzaté doklady byly nalezeny na veřejné skládce, čímž fakticky došlo k úniku osobních údajů. Žalobce tedy nevynaložil veškeré úsilí, jež bylo po něm pro splnění povinnosti plynoucí z § 13 zákona o ochraně osobních údajů požadovat (a jež by mohly představovat liberační důvod), neboť nepochybně existovaly další možnosti postupu, aby neoprávněnému nakládání s osobními údaji zabránil. Účelem povinnosti uložené § 13 zákona o ochraně osobních údajů totiž není primárně to, aby správce osobních údajů přijal formálně bezpečnostní předpisy, ale zajištění toho, aby reálně nedošlo k neoprávněnému přístupu k osobním údajům. Jelikož tedy v posuzované věci žalobce předal dokumenty ke skartaci, avšak její reálné provedení nezajistil ani nekontroloval, městský soud aproboval jeho odpovědnost nejen za předání dokumentů ke skartaci, ale i za její průběh a kontrolu. Žalobce se totiž uzavřením soukromoprávní smlouvy o dílo nemohl zprostit své objektivní veřejnoprávní odpovědnosti.

Částečně důvodnou shledal městský soud žalobní námitku o porušení pravidel správního řízení, pokud jde o způsob vedení správního spisu, avšak konstatoval, že tato skutečnost je bez vlivu na věcnou správnost vydaných rozhodnutí správních orgánů a nezakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost nebo vady řízení. Městský soud žalobci přisvědčil, že spisový materiál neobsahuje záznamy o provedení listinných důkazů, nicméně se shoduje se žalovaným, že z obsahu vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí a ze zjištěných a doložených skutečností z průběhu kontroly jednoznačně vyplývá závěr o tom, na základě jakých skutečností měly správní orgány za prokázané, že se žalobce správního deliktu dopustil.

Konečně městský soud shledal nedůvodnou i žalobní námitku, dle níž žalovaný nerespektoval zákonem stanovené prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt. Uvedl, že odpovědnost za uvedený správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezhájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne,

pokračování

kdy byl spáchán (§ 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů). V projednávaném případě se správní orgán o nález dokumentů obsahujících osobní údaje dozvěděl z výsledku provedené kontroly dne 17. 2. 2012, řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 15. 1. 2013. Městský soud proto uzavřel, že roční subjektivní lhůta k zahájení řízení byla dodržena; stejně tak byla dodržena i tříletá objektivní lhůta, neboť ke spáchání skutku došlo v říjnu 2011.

Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, neboť ten nezohlednil, že žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí z nepravdivých, nedoložených a v řízení neprokázaných skutkových zjištění. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na rozdílnost počtu dokladů skutečně nalezených na skládce (dle úředního záznamu založeného ve správním spise se jednalo pouze o několik kusů – pozn. NSS) a počtu dokladů uvedených ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí (mj. 6 050 ks občanských průkazů a 3 390 řidičských průkazů – pozn. NSS), které žalovaný bez dalšího převzal ze stěžovatelem dodaného materiálu, obsahujícího počty dokladů, jež byly za určité období stěžovatelem předány společnosti RTT, spol. s. r. o. U všech těchto dokladů městský soud aproboval porušení zákona; tyto počty však dle stěžovatele nebyly v řízení nijak prokázány a nelze z nich při ukládání výše sankce vycházet. Současně stěžovatel namítá, že se městský soud nijak nevyjádřil k nedostatečnému zdůvodnění výše uložené sankce, která nadto hrubě neodpovídá počtu skutečně nalezených dokumentů.

V další části kasační stížnosti stěžovatel opětovně namítá závažná pochybení v celém správním řízení, zejména pokud jde o zjištění, že spis neobsahuje žádný záznam o provedení důkazu listinou, a není proto vůbec jasné, co bylo v řízení jako důkaz použito. Stěžovatel uvádí, že nebyl proveden jediný důkaz v souladu se správním řádem, tzn. že ani jeden výrok rozhodnutí není důkazně podložen. Tvrzení žalovaného, že správní orgán prvního stupně řádně uvedl, na základě jakých dokladů a dokumentů postupoval, vypovídá dle stěžovatele o naprostém nepochopení příslušných ustanovení správního řádu, upravujících provádění důkazů a seznamování s těmito důkazy účastníky řízení. Současně stěžovatel opakovaně namítá, že spis neobsahuje spisovou značku, což odporuje § 17 odst. 1, věte druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k čemuž žalovaný nepřipadně uvádí, že dokumenty jsou označeny číslem jednacím. Stěžovatel nadále rovněž namítá, že rozhodnutí bylo vydáno výrazně po lhůtách uvedených v příslušných ustanoveních správního řádu. Žalovaný sbíral téměř rok před zahájením řízení různé dokumenty a poté poukazoval na to, že jde o zvláště složitý případ; z ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu pak dovodil, že má k vydání rozhodnutí delší lhůtu. Podle stěžovatele městský soud ve svém rozhodnutí v podstatě legalizoval nedodržování základních pravidel správního řízení žalovaným s konstatováním, že výsledek „*odpovídá objektivní skutečnosti*“. S tímto přístupem vyslovuje stěžovatel zásadní nesouhlas a tvrdí, že uvedené nezákonnosti způsobují nezákonnost rozhodnutí žalovaného i městského soudu, přičemž zdůrazňuje, že správní řád není pro správní orgány normou k dobrovolnému použití dle vlastního uvážení, ale kogentní procesní normou.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že sám stěžovatel mu na jeho výzvu sdělil a doložil počty dokladů, které předal společnosti RTT, spol. s. r. o. k likvidaci. Mezi těmito doklady přitom byly i ty, které byly následně nalezeny na skládce odpadů. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel nebyl postižen za správní delikt, spočívající v nález konkrétních dokladů na skládce odpadu v Radimí, ale za to, že nezabezpečil řádnou likvidaci všech dokladů předaných společnosti RTT, spol. s. r. o., neboť není schopen nijak doložit, co se s těmito doklady stalo

(jak byly fyzicky zlikvidovány). Dále žalovaný uvádí, že obě správní rozhodnutí (především pak rozhodnutí prvostupňové) obsahují řádné a zákonné odůvodnění okolností, které vedly k uložení sankce v dané výši. Uložená sankce odpovídá povaze a závažnosti skutku, kterého se stěžovatel dopustil a který nespočívá (jak se stěžovatel mylně domnívá) v nálezů sedmi dokumentů, ale v nezajištění řádné likvidace cca dvanácti tisíc dokumentů s osobními údaji. Stěžovatel přitom nekonkretizuje, v čem je namítané zdůvodnění nedostatečné; tento argument nebyl namítán v žalobě, a proto by měl být považován za nepřípustný kasační důvod. Žalovaný taktéž zdůrazňuje, že stěžovatel zaměňuje sběrný arch spisu (kontrolní spis z kontroly vedené se společností Purum, s. r. o.) se samotným správním spisem. Správní spis obsahuje spisový přehled, kde jsou uvedeny všechny písemnosti ve spise vložené, a je řádně označen spisovou značkou. Kasační námitka vztahující se k této otázce je tedy dle žalovaného nesrozumitelná, respektive vyvolaná zjevným omylem stěžovatele. Správní rozhodnutí vychází, v souladu s § 50 správního řádu, z podkladů, které jsou součástí spisu a se kterými měl stěžovatel možnost se při nahlédnutí do spisu dne 15. 3. 2013 seznámit. Žalovanému tedy není zřejmé, jakým způsobem mohlo dojít k porušení jeho práv jako účastníka řízení. Správní rozhodnutí bylo taktéž vydáno v rámci lhůt stanovených správním řádem, a i kdyby tomu tak nebylo, nemělo by to žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Na rozdíl od žaloby, kde stěžovatel rozporoval svou delikttní odpovědnost *per se* (s odkazem na to, že odpovědnost za doklady nalezené na skládce nese společnost RTT, spol. s r. o., která se smluvně zavázala provést jejich likvidaci), stěžejní námitka předmětné kasační stížnosti spočívá ve výhradě stěžovatele k rozsahu, v němž byl shledán zodpovědným za spáchání správního deliktu. Má za to, že správní orgány jej bez seznatelných důvodů činí zodpovědným za nepřijetí dostatečných opatření zajišťujících řádnou likvidaci všech listin obsahujících osobní údaje, které předal zmiňované společnosti k likvidaci, ačkoli reálně bylo porušení povinnosti vyplývající z § 13 zákona o ochraně osobních údajů zjištěno pouze v několika případech (nalezených 7 ks dokladů na skládce).

Dle ustanovení § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů platí, že *se právnícká osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů (§ 13)*. Podle § 13 odst. 1 citovaného zákona *jsou správce a zpracovatel povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nabodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů*. Skutková podstata předmětného správního deliktu je tedy formulována jako nepřijetí nebo neprovedení opatření k zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů a k jejímu naplnění (a z toho vyplývající sankční odpovědnosti) proto postačí již pouhé ohrožení objektu daného správního deliktu (tj. ochrana osobních údajů). Současně platí, že jde o povinnost veřejnoprávní, které se správce či zpracovatel osobních údajů nemůže zprostit soukromoprávní dispozicí (uzavřením smlouvy s jinou osobou), jak zcela správně konstatoval již městský soud.

pokračování

V nyní posuzované věci, dle seznamů dokumentů určených ke skartaci, vyplývá, že na základě smlouvy o dílo, uzavřené mezi stěžovatelem a společností RTT, spol. s r. o., došlo za účelem likvidace k předání tisíců dokumentů obsahujících osobní údaje, a to postupně v několika sadách. Stěžovatel byl přitom odpovědný za dodržení obecné povinnosti vyplývající z ustanovení § 13 odst. 1 zákona ve vztahu k jednomu každému dokumentu, obsahujícímu osobní údaje, které předával smluvnímu partnerovi k dalšímu zpracování – zde k likvidaci [srov. § 4 písm. e) věta druhá zákona]. Pokud tedy došlo k nalezení byť jen jediného dokumentu z takto předané sady na skládce (tedy k neoprávněnému nakládání s osobními údaji), je naprosto zřejmé, že minimálně při nakládání stouto sadou dokumentů jako celkem nedošlo k dostatečnému zabezpečení, jež by zabránilo neoprávněnému či nahodilému přístupu, zpracování a zneužívání (využívání) osobních údajů. Množství dokumentů z této sady, které nebyly prokazatelně zlikvidovány (dokumenty fyzicky nalezené na skládce), tedy u tohoto deliktu není imanentní podmínkou naplnění jeho skutkové podstaty a představuje jen kritérium intenzity porušení zákonné povinnosti, které je nutno zohlednit při úvaze o výši ukládané sankce.

Z hlediska rozsahu (ne)splnění povinností vyplývajících z ustanovení § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů [a tedy vzniku deliktů odpovědnosti dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona] není dokonce rozhodné ani množství zmiňovaných sad předaných dokumentů, u nichž došlo k nesprávnému nakládání (úniku dokumentů namísto jejich likvidace) s osobními údaji a není tedy nutné prokazovat, že které konkrétní sadě dokumentů se jednotlivé nalezené doklady vztahují. Samotný fakt, že namísto likvidace dokladů došlo v několika případech k jejich vyhození na skládku, totiž jasně prokazuje, že stěžovatelem zvolený způsob zpracování (zahrnující i likvidaci) osobních údajů byl jako celek nedostatečný a nepředstavuje tedy opatření zabranující *neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů*, jak mu to kogentně ukládá zákon o ochraně osobních údajů v § 13 odst. 1. Zde je nutno upozornit, že posledně zmiňované ustanovení zákona *expressis verbis* vyžaduje přijetí takových opatření, aby k uvedeným následkům *nemohlo dojít*. Pokud tedy byl stěžovatel postižen za to, že nepřijal, respektive neprovedl, opatření k zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů ve všech případech, kdy smluvně svěřil likvidaci dokladů obsahujících osobní údaje společnosti RTT, spol. s r. o., nelze takovému závěru z hlediska zákona ničeho vytknout, bylo-li zjištěno, že minimálně v některých případech se zvolené opatření ukázalo jako neúčinné.

Jestliže dále stěžovatel namítá procesní pochybení při provádění dokazování ve smyslu neprovedení listinného důkazu v souladu se zákonem, nepochybně tím poukazuje na porušení § 53 odst. 6, věty první správního řádu, dle kterého se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Způsobem, jak provádět dokazování listinou v průběhu správního řízení podle citovaného ustanovení (ve vazbě na § 18 odst. 1 správního řádu), se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz například rozsudky ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, a ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25). Společným znakem všech posuzovaných případů bylo zjištění, že správní orgány prováděly dokazování listinou mimo ústní jednání tak, že listinu jednoduše vložily do spisu, jehož byla součástí po celou dobu správního řízení, aniž by byl o provedení důkazu listinou vyhotoven úřední záznam či protokol. Nejvyšší správní soud na tuto problematiku nahlížel optikou možného zásahu do procesních práv účastníka řízení, kdy v centru jeho pozornosti stála otázka, zda měl účastník možnost se s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, a nikoliv otázka, zda byl ryze formálně dodržen postup stanovený správním řádem ve výše citovaných ustanoveních. Dospěl přitom k závěru, že pokud (1) správní orgán založí listinu do spisu dle § 17 správního řádu a (2) účastník řízení má možnost se s touto listinou seznámit při nahlížení do spisu postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, lze dokazování provádět i tím, že listina byla pouze vložena do spisu. I v nyní posuzované věci zdejší soud neshledává důvod se od dosavadní

judikatury odklonit. Je totiž nutné odmítnout cestu ryzího formalismu v případě, kdy veškeré listinné podklady (o něž se správní rozhodnutí opírá) byly součástí správního spisu a účastník řízení (stěžovatel) se s nimi před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámil (viz čl. 76 a 77 správního spisu), tudíž mu prokazatelně bylo známo, z jakých podkladů může při vydání rozhodnutí správní orgán vycházet. Požadovat, aby správní orgán i za tohoto stavu věci před vydáním rozhodnutí vyhotovil úřední záznamu či protokol o tom, že listina byla přečtena, by fakticky ztrácelo smysl.

Pokud jde o kasační námitku týkající se nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, nelze přehlédnout, že městský soud se ke stejné žalobní argumentaci explicitně nevyjádřil. Tento argumentační deficit nicméně Nejvyšší správní soud nepovažuje za natolik zásadní, aby vedl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že vypořádání této námitky nevyžaduje žádné hodnocení skutkového stavu věci, lze bez dalšího odkázat na dlouhodobou a ustálenou judikaturu správních soudů, podle které lhůty uvedené v ustanovení § 71 správního řádu jsou pouze lhůtami pořádkovými. Nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě tak sice je sice deficitem správního řízení (proti němuž se lze ostatně bránit samostatným typem správní žaloby), nejde však v žádném případě o vadu, která by sama o sobě mohla vyvolat nezákonnost rozhodnutí o věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, č. j. 3 Ads 34/2008 – 74).

Stěžovatel také tvrdí porušení ustanovení § 17 správního řádu (zásada spisového pořádku), kdy namítá absenci spisové značky předmětné věci v předchozím správním řízení. Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné především zdůraznit, že přezkum správních rozhodnutí ve správním soudnictví není (co do svého rozsahu) přezkumem neomezeným. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je vystavěno na dispozitivní zásadě [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2 s. ř. s.] a není tedy úkolem soudů přezkoumávat správní rozhodnutí bez zřetele na to, co konkrétně žalobce napadanému správnímu rozhodnutí vytýká. Je proto nezbytné, aby žalobce rozhodné skutečnosti, které podle jeho názoru odůvodňují zrušení napadeného správního rozhodnutí, v žalobě dostatečně konkretizoval. Povinností soudu není za žalobce dovozovat tvrzení či dohledávat důvody možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V nyní posuzované věci stěžovatel sice již v řízení před městským soudem zmínil porušení § 17 správního řádu, nicméně ani v žalobě ani později v kasační stížnosti neuvedl, jak tato tvrzená skutečnost měla negativně zasáhnout do sféry jeho veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.) a o která práva se jednalo. Za této situace se městský soud touto argumentací nemohl věcně zabývat a logicky tak nemůže učinit ani Nejvyšší správní soud jako soud kasační (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 5 Ans 12/2012 – 30).

Konečně stěžovatel namítá, že se městský soud vůbec nevyjádřil k žalobní námitce o nepřiměřené výši uložené pokuty. I v tomto případě platí, že kvalita formulace žalobních bodů v zásadě předurčuje míru podrobnosti, s jakou jsou žalobní body vypořádány (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54. Je sice pravdou, že městský soud tuto námitku výslovně nevypořádal, nelze ovšem současně přehlédnout, že šlo o jednu holou větu, vyslovenou v kontextu výhrad stěžovatele proti rozsahu vytýkaného porušení povinností. Za situace, kdy městský soud otázku rozsahu vytýkaného jednání přezkoumatelným způsobem vypořádal (a závěry žalovaného paroboval), nelze mu vytýkat, že se výslovně k této (jinak stěžovatelem nezdůvodněné) argumentaci samostatně nevyjádřil.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

pokračování

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. prosince 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu